

CAMINS OBERTS

Cel rogent, pluja o vent

Estimats diocesans,

Els evangelis dels darrers diumenges ens parlen de la fi dels temps. No és pas fàcil afrontar un final, del tipus que sigui. Els primers cristians també reflexionaven sobre aquest fet, ja que sabien que l'eternitat pertany a Déu, no als homes. Avui, penso que passem molt de puntetes per aquesta qüestió. Les nostres accions missioneres no generen una reflexió en aquest sentit, diguem-ho clar. Sabem que les coses finiran, però també aspirem, per la fe, que no finalitzin mai. Ara bé, com acabaran? Tant de bo que en les darreries la misericòrdia de Déu regni i triomfi. Això no serà un final, sinó un inici.

Em remeto avui a aquella dita que entona així: «Cel rogent, pluja o vent». La utilitzem per admetre allò que s'esdevindrà. Tant de bo que l'Amor que anhelem no sigui un miratge. La creació ens parla. La natura té el seu llenguatge, els seus ritmes, les seves necessitats. Nosaltres no som ningú més que uns éssers vius capacitats per estimar.

Si el cel apareix metafòricament com a meta, com a destí, com a fi del nostre trajecte vital, també apareix com a criteri del que volem assolir: un estat de pau plena. La fi del temps ens demana tenir els ulls posats en les coses veritablement importants. Ens exigeix deixar de debò les nostres pors a un costat i no permetre, sota cap concepte, que aquestes ens dominin.

La por té un antídote, que és la fe. No ho oblidem. Demanem, doncs, la fe per tal d'afrontar els nom-

brósos escenaris que ens fan trontollar. La fe no és mai un argument definitiu, com si es tractés d'un escut que ens protegeix però també ens separa de la realitat i ens desvincula dels nostres germans. La fe és resposta humana i do diví que ens ajudarà a viure amb esperança. Vet aquí.

Va ser l'escriptor alemany Goethe qui, a través de la seva reflexió, va associar el color blau a un sentiment que transporta l'observador vers l'infinit. Ha estat la saviesa popular, però, la que ha ob-

servat i ha ponderat des d'una altra perspectiva les situacions de dificultat, no apel·lant a l'esperança, sinó a una mena de realisme cordial i molt sincer.

Però aquestes qualificacions de color són això: apreciacions, res més. La qüestió pastoral a què volem exposar-nos és, per dir-ho ras i curt: de quina manera estem disposats a afrontar les situacions d'adversitat de la nostra vida? Adoptem plantejaments propis de la por o, pel contrari, ens confiïm a posicions revestides de confiança? Som d'aquella mena de cristians que s'alteren per qualsevol cosa o, més aviat, dels qui sabem que Déu fa bé totes les coses, malgrat tot?

Les coses tenen un final, i les persones també. Però, atenció: per a nosaltres, les darreries dels temps són viscudes com una anticipació de la plenitud de vida que Déu ens vol regalar. Aquesta és la nostra esperança. Aquesta és la voluntat de Déu: que tots ens reconeguem com a fills i filles seus i, per tant, com a germans universals.

La nostra missió travessa cels emboirats, lluminosos, enterbolits, radiants... És a dir, tota mena de circumstàncies acompanyen la nostra realitat. Tant de bo que no visquem moguts només per les primeres impressions. Segurament, ni el blau és tan esperançador, ni el rogent tan calamitos. Vivim sempre en mans de Déu, això sí.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Carta del Papa sobre la missió educativa

El papa Lleó XIV ha publicat, aquest passat 28 d'octubre, la Carta Apostòlica *Dissenyar nous mapes d'esperança*, amb motiu del 60è aniversari de la Declaració conciliar *Gravissimum educationis*. El document ofereix una profunda reflexió sobre el paper educatiu de l'Església i convida a renovar l'esperança en l'àmbit de l'ensenyament i la formació. El Papa defensa una educació centrada en la persona, no en l'eficiència ni en el mercat, i adverteix dels riscos d'una

cultura dominada per la tecnologia i la superficialitat. Reivindica la família com a primera escola d'humanitat i insta a reforçar la col·laboració entre famílies, escoles i institucions públiques. També demana garantir l'accés dels més pobres i convertir l'educació en un camí de fraternitat, sostenibilitat i pau. Lleó XIV anima a «dibuixar nous mapes d'esperança», on la fe i la raó dialoguin per formar ciutadans lliures, creatius i compromesos amb el bé comú.

CAMINOS ABIERTOS

Cielo a grana, viento o agua temprana

Queridos diocesanos,

Los evangelios de los últimos domingos nos hablan del fin de los tiempos. No es fácil afrontar un final, sea del tipo que sea. Los primeros cristianos también reflexionaban sobre este hecho, ya que sabían que la eternidad pertenece a Dios, no a los hombres. Hoy creo que pasamos muy de puntillas por esta cuestión. Nuestras acciones misioneras no generan una reflexión en este sentido, digámoslo claro. Sabemos que las cosas acabarán, pero también aspiramos, por la fe, a que no terminen nunca. Ahora bien, ¿cómo acabarán? Ojalá que en los últimos tiempos la misericordia de Dios reine y triunfe. Eso no será un final, sino un comienzo.

Me remito hoy a aquel dicho que reza así: «Cielo a grana, viento o agua temprana». Lo usamos para admitir aquello que ha de suceder. Ojalá que el Amor que anhelamos no sea un espejismo. La creación nos habla. La naturaleza tiene su lenguaje, sus ritmos, sus necesidades. Nosotros no somos más que unos seres vivos capaces de amar.

Si el cielo aparece metafóricamente como meta, como destino, como fin de nuestro trayecto vital, también aparece como criterio de lo que queremos alcanzar: un estado de paz plena. El fin de los tiempos nos pide tener los ojos puestos en las cosas verdaderamente importantes. Nos exige dejar de verdad nuestros miedos a un lado y no permitir, bajo ningún concepto, que estos nos dominen.

El miedo tiene un antídoto, que es la fe. No lo olvidemos. Pidamos, pues, la fe para afrontar los numerosos escenarios que nos hacen tambalear. La fe no es nunca un argumento definitivo, como si se tratara de un escudo que nos protege pero también nos separa de la realidad y nos desvincula de nuestros hermanos. La fe es respuesta humana y don divino que nos ayudará a vivir con esperanza. He aquí.

Fue el escritor alemán Goethe quien, a través de su reflexión, asoció el color azul a un sentimiento que transporta al observador hacia el infinito. Ha sido la sabiduría popular, sin embargo, la que ha observado y valorado desde otra perspectiva las situaciones de dificultad, no apelando a la esperanza, sino a una especie de realismo cordial y muy sincero.

Pero esas calificaciones de color son eso: apreciaciones, nada más. La cuestión pastoral que queremos plantear es, dicho claramente: ¿de qué manera estamos dispuestos a afrontar las situaciones de adversidad de nuestra vida? ¿Adoptamos planteamientos propios del miedo o, por el contrario, nos confiamos a actitudes revestidas de confianza? ¿Somos de esa clase de cristianos que se alteran por cualquier cosa o, más bien, de los que sabemos que Dios hace bien todas las cosas, a pesar de todo?

Las cosas tienen un final, y las personas también. Pero atención: para nosotros, los últimos tiempos se viven como una anticipación de la plenitud de vida que Dios nos quiere regalar. Esta es nuestra esperanza. Esta es la voluntad de Dios: que todos nos reconozcamos como hijos e hijas suyos y, por tanto, como hermanos universales.

Nuestra misión atraviesa cielos nublados, luminosos, turbios, radiantes... Es decir, toda clase de circunstancias acompañan nuestra realidad. Ojalá que no vivamos movidos solo por las primeras impresiones. Seguramente, ni el azul es tan esperanzador, ni el rojo tan calamitoso. Vivimos siempre en manos de Dios, eso sí.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Novembre de pregària per les vocacions

Com cada any, totes les diòcesis amb seu a Catalunya han tornat a mobilitzar-se durant el mes de novembre per pregar juntes per les vocacions sacerdotal, religiosa, matrimonial i per les del laïcat compromès. Enguany, aquesta proposta ha tingut com a lema «Pelegrins d'Esperança. El Do de la Vida» i la diòcesi de Lleida ha estat responsable de fer les pregàries dels dies 3, 13 i 23 de novembre.

Les primeres accions es van fer a les parròquies de Sant Pere, de la Mare de Déu de la Mercè, del Santíssim Salvador de Pardinyes i a la Catedral de Lleida. A Sant Pere s'hi va fer una vetlla de pregària per les vocacions amb el Santíssim exposat entre les deu del matí i les set de la tarda, amb la celebració

de l'Eucaristia a les dotze, i res del Sant Rosari a la tarda. La Mercè va fer el res del rosari i missa, mentre que la parròquia del Santíssim va celebrar l'Hora Santa. Per la seva part, a la Catedral es va fer missa a les onze.

El dia 13 es van repetir les mateixes accions a Sant Pere i a la Catedral, mentre que l'IREL va acollir la celebració de l'Hora menor a les 17.30 hores, just abans de la conferència sobre «La dona a través de la història», que es va fer a dos quarts de set.

Avui es tanca el mes de pregàries per les vocacions a la Catedral amb missa a les dotze, vetlla de pregària per les vocacions a la capella del Santíssim i una altra missa a les set de la tarda.

Reunió de l'equip de Pastoral Vocacional

L'equip de Pastoral Vocacional de la diòcesi, encapçalat per Mn. Manel Mercadé com a delegat diocesà, es va reunir el passat 2 de novembre per reflexionar sobre la realitat actual de la Pastoral Vocacional i per compartir propostes per al discerniment vocacional a la nostra diòcesi.

En la trobada hi van prendre part cinc membres que representen diverses vocacions i realitats eclesials: una religiosa, tres preveres i un pare de família. Durant la reunió es va dialogar sobre els reptes i les oportunitats que vivim i es van aportar idees per promoure espais de reflexió i de pregària a les parròquies i als moviments.

La trobada, on també es van concretar detalls sobre la celebració de les diferents pregàries previs-

tes en el context de la xarxa d'oració interdiocesana per les vocacions de Catalunya, es va desenvolupar en un ambient de fraternitat i esperança amb la missió de fomentar les vocacions a la nostra diòcesi.

Trobada institucional amb l'alcalde de Lleida

El paer en cap de la ciutat de Lleida, Fèlix Larrosa, es va reunir el passat 30 d'octubre amb el bisbe Daniel per parlar, entre altres temes, sobre la implantació del model d'innovació social que impulsa l'Ajuntament, així com de l'impuls de determinats equipaments cívics perquè siguin espais per fomentar activitats veïnals i comunitàries que reforcin la cohesió social.

La trobada se suma a una sèrie de reunions que està mantenint Mons. Daniel Palau amb diferents actors polítics, econòmics i socials de la diòcesi en l'inici del seu episcopat per conèixer de primera mà la complexitat de la realitat lleidatana.

Nous materials per a la implementació del Sínode

La Secretaria General del Sínode i la Conferència Episcopal Espanyola han publicat recentment dos nous documents per ajudar les esglésies locals a

viure amb profunditat la fase d'implementació del camí sinodal, que s'estendrà fins a l'any 2028. Els textos, *Guia de lectura del Document final del Sínode 2021-2024* i *Notes sobre el discerniment eclesial per a la missió en un ambient sinodal*, ofereixen orientacions pràctiques i espirituals per continuar avançant com a Església sinodal: de comunió, participació i missió.

Amb aquests materials, es convida totes les comunitats cristianes, moviments i institucions eclesials a discernir junts els passos concrets per fer realitat el que el Sínode ha anat proposant aquests anys: una Església que escolta, camina unida i es compromet amb la missió evangelitzadora.

Els documents es poden consultar i descarregar des del web del Bisbat (www.bisbatlleida.org) i són una eina útil per a equips sinodals, parròquies i grups que vulguin aprofundir en aquest procés de renovació eclesial promogut durant el pontificat del papa Francesc.

Confraries de Lleida amb el bisbe

El Secretariat de Confraries de Lleida es va reunir per primer cop amb el bisbe Daniel, el passat 23 d'octubre, per transmetre al nou prelat la riquesa que representen les diferents congregacions, germandats i confraries per a la ciutat de Lleida i per a la diòcesi. La trobada es va desenvolupar en un ambient cordial i participatiu, on cada confraria va poder presentar-se i compartir la seva realitat. L'assistència

i la implicació dels participants van afavorir un clima de comunió i d'esperança en aquesta nova etapa. El

bisbe Daniel va animar tots els presents a «jugar en el mateix equip», destacant la importància de treballar units.

El Secretariat de Confraries ja ha iniciat aquest 6 de novembre les reunions preparatòries per començar a organitzar la Setmana Santa de 2026, que en aquesta ocasió s'obrirà el 29 de març, Diumenge de Rams, i culminarà el 5 d'abril, Diumenge de Pasqua.

Missa i sopar de joves de la diòcesi

L'Església Jove de Lleida organitza al llarg del curs una sèrie de trobades amb universitaris amb l'objectiu de compartir i celebrar la fe. Dins la trobada quinzenal que es fa a la parròquia del Carme, amb una missa a les set de la tarda, els joves van poder compartir el passat 5 de novembre un sopar amb el bisbe Daniel.

La vetllada va tenir un to festiu i, al mateix temps, de posar en valor la fe com a element comú per donar sentit a la vida. Aquest mes de novembre, Església Jove també ha iniciat les projeccions del Cinefòrum a la Casa de l'Església amb la pel·lícula *La vida de Pi*, d'Ang Lee, que es va poder veure el passat 9 de novembre.

REFLEXIONS

Carlo Acutis, un gran sant (i II)

El gran amor de Carlo Acutis a l'Eucaristia el va portar a dur a terme, entre altres exposicions, una gran tasca de recerca sobre els miracles eucarístics que començà amb només onze anys, i va finalitzar tres anys més tard. Creà una pàgina web (<https://www.miracolieuucaristici.org>) que continua sent visitada per milers de persones de tot el món. Va utilitzar internet per evangelitzar.

Carlo era un jove autèntic, que va viure la fe amb normalitat. Transmeté als seus pares, familiars i amics, el seu profund amor cap a Jesús. Assegurava que el seu projecte de vida era restar sempre unit a Ell. Deia als seus amics que Déu des de l'eternitat té un propòsit especial per a cadascú. Tot i la seva joventut demostrava una maduresa espiritual sobrenatural.

Carlo era una persona generosa, caritativa, entregada, capaç d'ajudar els seus companys de classe i de donar la seva setmanada als més necessitats. Va viure i va morir santament. La seva curta vida l'aprofità al màxim. Va emmalaltir de leucèmia el 2 d'octubre del 2006 i va traspassar només uns dies més tard, el 12 d'octubre. Sabia que moriria i així ho va deixar gravat en un vídeo. Segurament no és casualitat que emmalaltís el dia dels àngels custodis i que pugés al Cel el dia de la Mare de Déu del Pilar.

La seva mare relata que el dia del seu funeral l'església era plena de persones que ella no coneixia: captaires, migrants i persones sense sostre, a les quals Carlo havia ajudat. Tothom l'estimava. Uns mesos més tard, per desig exprés d'ell, el seu cos es va traslladar a Assís. Actualment, la seva tomba, a l'església de l'Espoliació, és visitada cada any per milers de persones.

Quin llegat ens ha deixat la seva curta existència! Va viure intensament i plenament, amb alegria, amb autenticitat, amb passió; orgullós d'expressar el seu amor per Jesús. Tot ho va fer per amor, amb un cor ple a vessar, inflammat de l'Amor de Déu.

«La tristesa és dirigir la mirada cap a un mateix, la felicitat és dirigir la mirada cap a Déu» (Carlo Acutis).

Mercedes Campos
Restauradora i catequista

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Dn 1,1-6.8-20 / Sl: Dn 3 / Lc 21,1-4]. Sant Andreu Dung-Lac, prev., i companys mrs. a Tonquín (Vietnam, s. XVIII-XIX); sant Crisògon, mr. (s. III); santa Fermina, vg. i mr.

25. ■ Dimarts [Dn 2,31-45 / Sl: Dn 3 / Lc 21,5-11]. Santa Caterina d'Alexandria, vg. i mr., titular del Monestir

del Sinaí (s. IX), patrona dels filòsofs; sant Erasme, Erm o Elm, mr.; sant Gonçal, bisbe.

26. ■ Dimecres [Dn 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Sl: Dn 3 / Lc 21,12-19]. Sant Silvestre (†1267), abat, fund. de la branca benedictina; sant Lleonard de Porto Maurizio, prev. franciscà; sant Joan Berchmans, rel.

27. ■ Dijous [Dn 6,12-28 / Sl: Dn 3 / Lc 21,20-28]. Beat Ramon Llull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. ■ Divendres [Dn 7,2-14 / Sl: Dn 3 / Lc 21,29-33]. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

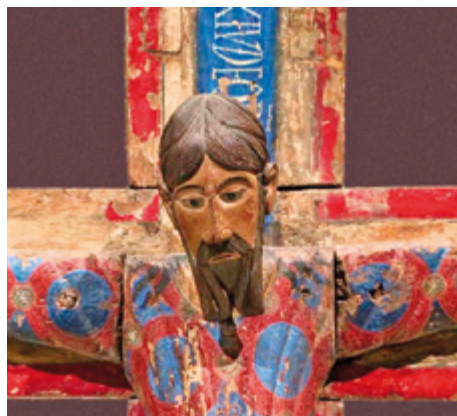
29. ■ Dissabte [Dn 7,15-27 / Sl: Dn 3 / Lc 21,34-36]. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.

30. ■ Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 / Sl 121 / Rm 13,11-14 / Mt 24,37-44]. Sant Andreu, apòstol de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere.

Jesucrist, Rei de tot el món (C)

COMENTARI

«Avui seràs amb mi al meu Regne»

Pot semblar que parlar de Crist com a Rei està una mica desfasat en el nostre món o com a mínim es tracta d'una paraula que pot resultar ambigua. Però si mirem l'evangelí d'avui ja ens adonarem de què parlem en realitat quan diem que Crist és Rei; es troba a la creu increpat per les autoritats: *Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix*. Realment si és Rei on són els seus soldats? També se'n burlaven els qui l'havien crucificat: *Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix*. Però l'evangelista recorda el rètol sobre d'ell: *«El rei dels jueus»*. Jesús és rei però no com els reis d'aquest món, ni busca la glòria, el poder, el domini, la riquesa. Però el seu regne va més enllà d'aquesta vida. Per això *un dels criminals penjats a la creu* li diu clarament: *Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne*. Un criminal clavat a la creu, reconeix Jesús com a Rei, el regne del qual no passarà mai. Per això Jesús contesta: *Avui seràs amb mi al paradís*, avui seràs amb mi en el meu Regne. Sant Pau ens ha recordat quin tipus de regnat és el de Crist. Parla del *Pare que ens ha fet dignes de tenir part en el Regne de la llum*. *Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al Regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescat, el perdó dels nostres pecats*. Després afirma encara que *Déu ha creat totes les coses per ell, trons, sobirans, governs i potestats*. *Ell existeix abans que tot*. I acaba dient: *Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué posar la pau en tot el que hi ha per la sang de la creu de Jesucrist*. Jesucrist des de la creu és Senyor de tot el món. Pertànyer al regne de Crist vol dir aconseguir el perdó dels pecats, formar part del seu regne de la llum, per regnar eternament no aquí a la terra, sinó en la vida per sempre. Creure en Crist Rei doncs, és trobar la pau, la llum, la salvació, el perdó dels pecats, la vida plena, la felicitat ni que sigui passant per la creu però no cerquem aquí a la terra, ni diners, ni poder, ni domini.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 5,1-3)

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: «Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà»». Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

► Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que puguen les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia. / Els tribunals del palau de David. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,12-20)

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspasà al regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescat, el perdó dels nostres pecats. Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell. Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 23,35-43)

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavats en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.» Un dels criminals penjats a la creu també li deia insultant-lo: «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» Però l'altre, renyant-lo, li respongué: «Tu, que estàs sofrint la mateixa pena, tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

► Lectura del segundo libro de Samuel (2Sam 5,1-3)

En aquellos días, todas las tribus de Israel se presentaron ante David en Hebrón y le dijeron: «Hueso tuyo y carne tuya somos. Desde hace tiempo, cuando Saúl reinaba sobre nosotros, eras tú el que dirigías las salidas y entradas de Israel. Por su parte, el Señor te ha dicho: «Tú pastorearás a mi pueblo Israel, tú serás el jefe de Israel»». Los ancianos de Israel vinieron a ver al rey en Hebrón. El rey hizo una alianza con ellos en Hebrón, en presencia del Señor, y ellos le ungieron como rey de Israel.

► Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,12-20)

Hermanos:

Demos gracias a Dios Padre, que os ha hecho capaces de compartir la herencia del pueblo santo en la luz. Él nos ha sacado del dominio de las tinieblas, y nos ha trasladado al reino del Hijo de su amor, por cuya sangre hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. Él es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes y terrestres, visibles e invisibles. Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él. Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 23,35-43)

En aquel tiempo, los magistrados hacían muecas a Jesús diciendo: «A otros ha salvado; que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». Se burlaban de él también los soldados, que se acercaban y le ofrecían vinagre, diciendo: «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». Había también por encima de él un letrero: «Este es el rey de los judíos». Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». Pero el otro, respondiéndole e increpándole, le decía: «¿Ni siquiera temes tú a Dios, estando en la misma condena? Nosotros, en verdad, lo estamos justamente, porque recibimos el justo pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha hecho nada malo». Y decía: «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu reino». Jesús le dijo: «En verdad te digo: hoy estarás conmigo en el paraíso».